

Bene Zoltán SZÜLETÉS NAP

A nővel az utóbbi időben gyakorta utazom együtt. Mindig régi típusú vonatban. Amelyikben nyolcszemélyes fülkékben izzad az ember nyáron, odaragad a műbőrhöz, akár légy a papírra, télen meg majd megveszi az isten hidege. Felénk ilyenek járnak, kizárólag ilyenek. A mellékhelyiségek mind egy szálig összepisálva, az ablakokon alig lehet átlátni a rászáradt kosztól. Hét megállót utazom a falumból a kisvárosba, ahol dolgozom. A nővel öt megállón keresztül. Soha nem ott száll le, ahol én, továbbzöttyög a megyeszékhely felé. Néha beszédbe elegyedünk. Semmitmondó társalgásokat folytatunk az időjárásról, a vasútról, nagy ritkán a munkánkról. Ő is irodában dolgozik.

teljesen érdektelen téma

A minap mobiltelefonnal a füléhez szorítva lépett a fülkébe. Biccentett felém, közben telefonált. Engem mindig zavar, ha megcsörren a mobilom, és idegenek előtt kell beszélnem. Olyankor lehetőség szerint próbálok halkán társalogni, még ha teljesen érdektelen témáról van szó, akkor is. Nem így útitársam. Cseppet sem zavarta, hogy hallom a beszélgetését. Alighanem barátnőjének mesélte, hogy előléptették. Helyettes lett, bár fogalma sincs, mivel jár ez. Utána ecsetelte, miként és miért fogja följelenteni a kábeltévé-szolgáltatóját. (Nem azt nyújtja, amit ígért és gorombán beszél vele az ügyfélszolgálatos.) Végül az esti találkozó körülményeit pontosították.

– Remélem, jó buli lesz – a nő mosolyogni próbált. Csak egy fura grimaszra futotta. – Várom már – újra megkísérelt mosolyt varázsolni az arcára. (Nem sikerült.) Úgy éreztem, mindenáron lelkesnek és elkötelezettnek mutatkozna. (Nem ment.) – Igazad van, ki kell mozdulnom. És jó, hogy hívtatok pasikat is. Örülök!

Az utolsó szót úgy ejtette ki, mint aki narancsba készül harapni, de az utolsó pillanatban észreveszi, hogy citromot kapott be.

Giacomo Carena, flickr.com

A másik fél távoli hangját hallottam, bár nem értettem egy szavát sem.

– Jó, jó, most már leteszlek! – a nő, aki addig hol a mocsos ablakra, hol a folyosóra pillogott, rám emelte tekintetét. Talán halványan el is pirult. Mintha abban a pillanatban észlelné, hogy ott vagyok. Hogy nem vadidegen ül vele szemben, akit soha többé nem lát.

– Puszi, puszi, este találkozunk!

– Ma van a születésnapom – fordult felém, miután letette a telefont.

– Akkor Isten éltesse.

– Köszönöm.

felületes ismerősök

Láttam, még mondana valamit. Talán beavatna. Vagy csak magyarázni akarná a beszélgetését. Mintha magyarázattal tartozna nekem. Mintha nem csak felületes ismerősök lennénk, akik egymás nevét sem tudják. Korábban valahányszor szóba elegyedtünk, a magánéletünket tabutémaként kezeltük. A nő úgy érezhette, most megváltozott a légkör.

– Két évvel ezelőtt összeveszttem a férjemmel a születésnapom előestéjén. Elviharzott otthonról, és azóta sem láttam.

– Ez szomorú – feszengetem.

– Szomorú – bólintott. – Gyerekünk nem született, mert a férjem prosztatagyulladást kapott a nászutunkon, és ettől sterilé vált. Groteszk egy eset, de így történt.

Valóban groteszk, gondoltam. A nő tovább mesélt:

– Egyedül ültem otthon, végül éjjel tizenegykor lementem az utcára. Akkor még Szegeden laktunk, a Csillag tér közelében.

– Ismerem – szúrtam közbe. – Nem valami jó környék, ha jól tudom.

– Hát, nem. Lementem, hogy ne legyek magam a lakásban. Két kocsmá is nyitva volt a közvetlen közelünkben, de nem tértem be, félttem, hogy a részegek belém kötnek. Lődörögtem. Az áruház melletti kis piacon belebotlottam egy hajléktalan asszonyba, a zöldséges asztalon gubbasztott. Ajánlottam, hogy aludjon nálam, főzök neki teát, le is fürödhet, ha gondolja, készíték valami finom ételt... Erre elküldött melegebb éghajlatra. Még egy hajléktalan sem kért belőlem. Hazakullogtam és zokogtam egész éjszaka. Táskásra sírtam a szemem.

Sajnáltam a nőt. Ettől kellemetlenül éreztem magam.

– És a férje hová ment?

– Angliába. Három nap múlva küldött e-mailt. Direkt provokálta a veszekedést, már a repülőjegyet is megvette. Ezt hetekkel később derítettem ki.

– Szemét alak lehetett.

– Szerettem.

Erre nem tudtam mit felelni. A vonat megállt, néhányan fölszálltak. Hátha benyitnak, gondoltam, s akkor nem kell folytatni ezt a dialógust.

– Néhány hét múlva fölmondtam az akkori munkahelyemen, hazaköltöztem a szüleimhez. A falumba. Azóta a válást is kimondták. Nem értem, hogy...

A vonat rántott egyet, majd erőteljesen meglódult. A következő állomáson leszálok, jutott eszembe. Aztán az, hogy nem nyitottak be.

– Nagyon sajnálom – motyogtam.

– Biztos így kellett lennie.

Szavakat kerestem, hogy legyen mit mondanom. Nem volt.

– Azért Isten éltesse! – nyögtem végül.

A nő nem felelt. Egy ideig a körmét vizsgálta. (Ápolt körme volt). Kisvártatva rám emelte nagy, barna szemét.

– Engem? – kérdezte.

– Születésnapja van...

– Az igaz – bólogatott.

mély levegő

Megvakartam az orrom tövét. Vettem egy mély levegőt. Megint vakartam, megint mély levegőt vettem. Aztán hirtelen fölálltam, leemeltem zakómat a csomagtartóról, gyorsan belebújtam. Megmarkoltam az aktatáskámat, s már indultam is kifelé a fülkéből.

– A viszontlátásra!

– Szép napot! – mosolyodott el a nő. Elkapta rólam a tekintetét. Próbált kinézni az ablakon. Nem hiszem, hogy sikerült.

A folyosó üres volt, a szerelvény hangosan zakatolt. Pár perc és leszálok. Belső zsebemből előhalásztam a tic-tac-os dobozt, bekaptam egyet. Hátha elnyomja a keserű ízt a számban. Nem nyomta el. Csikorgott a fék.